

Javier Camarena, tenor —Debut al Palau

Palau Grans Veus

Dilluns, 18 de gener de 2021 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Javier Camarena, tenor

Ángel Rodríguez, piano

Gaetano Donizetti (1797-1848)

“Je suis joyeux”, ària de *Deux hommes et une femme*

“Com’è soave quest’ora di silenzio... Anch’io provai...”, ària de *Lucrezia Borgia*

“E fia ver, tu mia sarai... Quando ti stringerò...”, ària de *Betty, ossia La capanna svizzera*

Vincenzo De Crescenzo (1913-1987)

Rondine al nido

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)

A vucchella

L'alba separa dalla luce l'ombra

Ernesto Tagliaferri (1889-1937), **Libero Bovio** (1883-1942), **Nicola Valente** (1881-1946)

Passione

Michel Legrand (1932-2019)

“Tema d’amor”, d’*Els paraigües de Cherbourg*
(Per a piano sol, arranjament: Á. Rodríguez)

Jacinto Guerrero (1895-1951)

“Mujer de los negros ojos”, d’*El huésped del sevillano*

Alberto Domínguez (1906-1975)

Perfidia

José Alfredo Jiménez (1926-1973)

Medley

Paloma querida

Un mundo raro

Si nos dejan

Durada del concert 70 minuts sense pausa

#clàssics #nousreferents

Comentari

D'Itàlia a Mèxic

L'escola de cant líric llatinoamericana té una sèrie de característiques que la fan molt recognoscible. La versatilitat musical, la barreja desacomplexada de tenir en repertori el gènere de la cançó combinat amb àries d'òpera o la recerca de la naturalitat canora basada en un fraseig dolç i empàtic. Unes característiques que compleix en grau d'excel·lència el tenor mexicà Javier Camarena. A aquestes qualitats, el de Veracruz suma un registre agut imponent, seguretat tècnica, estil belcantista refinat i un color càlid i melós que ha enamorat el públic del món sencer.

Per al seu recital de debut al Palau, el tenor mexicà ha escollit un viatge que va des del *bel canto* italià amb tres àries de Donizetti, passant per la cançó de Tosti i la seva idiosincràtica essència popular fins a arribar a la cançó mexicana amb una picada d'ullet prèvia a la sarsuela espanyola. Un corol·lari atractiu per a una de les veus de tenor més atractives arribades des del país mexicà les últimes dècades.

“Je suis joyeux” de l'òpera *Deux hommes et une femme* (1841-1860), més coneguda en la versió italiana com *Rita*, va ser escrita per Donizetti en període de maduresa, durant els anys que va anar a la conquesta de París, capital mundial de l'òpera en aquella època. Composta el 1841, però estrenada pòstumament el 1860 a l'Opéra Comique parisenca, aquest títol breu en un acte té en l'ària de Beppe, el marit maltractat per la seva dona [*sic*], l'ària estrella de l'òpera. L'alegria que canta i dona títol a l'ària és perquè ha perdut la seva dona jugant a les cartes amb l'antic marit de Rita, Gasparo, i es disposa a gaudir de la seva llibertat “*comme un pinson*”, com un pinsà que volarà lliure i feliç. La senzillesa aparent de l'ària inclou ascensions al Do agut i alguns Si naturals en un *tour de force* que recorden el Tonio de *La fille du régiment* (1840).

Sense perdre els aires francesos, l'ària de *Lucrezia Borgia* (1836) – òpera basada en el drama homònim de Victor Hugo– escollida aquí per Camarena correspon a la versió que Donizetti va escriure expressament per al tenor Giovanni de Candia. Aquest tenor sard prestigiós va cantar en la presentació de *Lucrezia Borgia* a Londres (1839) i a París (1840). Donizetti va escriure aquesta escena i romança per a qui fou marit de la diva Giulia Grisi, que també va cantar el rol principal de *Lucrezia Borgia* en les estrenes a Anglaterra i França. És una pàgina que exigeix noblesa en la línia de cant, expressió i un refinat sentit de l'estil belcantista. L'ària la va rescatar de l'oblit el director australià Richard Bonyngé, espòs de Joan Sutherland, els quals van incorporar aquesta ària en les seves representacions de l'òpera.

Finalment, tancarà l'episodi donizettià del programa l'ària *di sortita* del personatge de Daniele, de l'òpera *Betty* (1836). En aquesta escena inicial d'aquest *dramma giocoso*, l'ingenu Daniele canta el seu amor per Betty, enganyat pels veïns del poble suís on transcorre l'acció, amb una carta falsa on ella li confessa el seu amor. En realitat Betty és una dona jove i independent que viu sola i que fa cas omís de les intencions del pretendent. Aquest aire naïf de Daniele i el dibuix de la seva ària, despreocupat i feliç, recorda la candidesa del Nemorino de *L'elisir d'amore* (1832) i demana un cant fàcil, empàtic i fresc.

La cançó napolitana suposa un senyal idiosincràtic del cant italià. Intensitat del sentiment, atmosfera mediterrània i cant a l'amor amb imatges de la natura privilegiada de l'entorn de Nàpols embriaguen el cant d'un estil popular que els grans tenors han divulgat com ningú. *La rondine al nido*, amb la seva exigent demanda de control de l'aire que sembla emular el vol de l'oreneta, n'és un exemple paradigmàtic. Tosti és segurament l'autor més reconegut de la cançó italiana vuitcentista, per nombre d'obres i qualitat d'aquestes. La intensitat decadent que imprimeix el text de D'Annunzio en *L'alba separa dalla luce l'ombra* (1907) exigeix domini del fraseig i control de l'emissió per arribar a l'extàtic final en una cançó que sembla l'*alter ego* ombrívol de la cèlebre *O sole mio* (1898) d'Eduardo di Capua. En canvi amb *A vucchella* (1892), també amb text de D'Annunzio, Tosti regala una melodia que es fon amb la sonoritat del text. El fraseig ha de ser dolç seguint les al·literacions amb què juga el text, amb un cant melós a flor de llavi. En aquesta napolitana, D'Annunzio es va permetre la llicència literària d'inventar-se la paraula *appassuliatella*, que es podria traduir lliurement per “pansida”, i que va passar a incorporar-se al napolità amb ple dret. Amb *Passione* (1934) de Tagliaferri és gairebé impossible no rememorar la llarga llista de tenors, de Lanza a Pavarotti, que han fet d'aquesta napolitana un himne a l'amor.

Tancaran el recital tres peces en castellà. La cèlebre romança de Juan Luis, “Mujer de los negros ojos”, de Jacinto Guerrero, en què el sentit admirat del text es nodreix d'una línia melòdica que té en els deixos aflamencats un embelliment irresistible. El bolero mexicà *Perfidia* (1939) ha passat a la memòria col·lectiva en la versió orquestral gràcies a la pel·lícula *Casablanca* (1942), en l'escena anomenada “Memòries de París”, en què Bogart i Bergman el ballen romànticament a l'estil Hollywood. És de justícia recordar l'estimat Xavier Cugat, que va convertir el bolero en un dels seus *hits* amb la seva orquestra el 1940, dos anys abans de l'estrena de *Casablanca*.

Finalment, Javier Camarena oferirà un *medley* del compositor mexicà José Alfredo Jiménez, un dels autors referencials del gènere musical del país del tequila, autor d'*El último trago*, *El rey o Si nos dejan*.

Jordi Maddaleno, crític musical

Biografies

Javier Camarena, tenor

Nascut a Xalapa, a l'Estat mexicà de Veracruz, Javier Camarena va estudiar amb la mezzosoprano Cecilia Perfecto a la Universidad Veracruzana abans de finalitzar els estudis musicals amb honors amb Hugo Barreiro i Maria Eugenia Sutti a la Universidad de Guanajuato. L'any 2004 va guanyar el primer premi al Concurs de Cant Nacional Carlo Morelli de Mèxic, i l'any següent va guanyar el Premi Juan Oncinas al Concurs Francesc Viñas de Barcelona. Tot seguit va ser convidat a unir-se a l'International Opera Studio de Zuric amb el tenor Francisco Araiza com a mentor.

El tenor mexicà és l'especialista preeminent en Mozart i *bel canto* de la seva generació. Elogiat pel seu to polit, brillants notes altes, una *coloratura* impecable i encarnació versemblant dels personatges que interpreta, va ser la cara visible del vuitantè aniversari d'«Opera News» l'any 2018. Ha estat el segon cantant de la història de la Metropolitan Opera House que hi ha fet bisos en múltiples produccions. Proesa que va repetir al Teatro Real de Madrid.

Durant la temporada 2020-21 actuarà a la Deutsche Oper de Berlín amb *Rigoletto* i *Lakmé*; i al Gran Teatre del Liceu amb *Lucia di Lammermoor*. Juntament amb el pianista Ángel Rodríguez presentaran el seu programa de recitals en gira per Espanya. Altres compromisos de concerts portaran Camarena al Teatro Real de Madrid, Opéra de Montecarlo, Gran Teatre del Liceu, Oviedo i al Festival Cesky Krumlov.

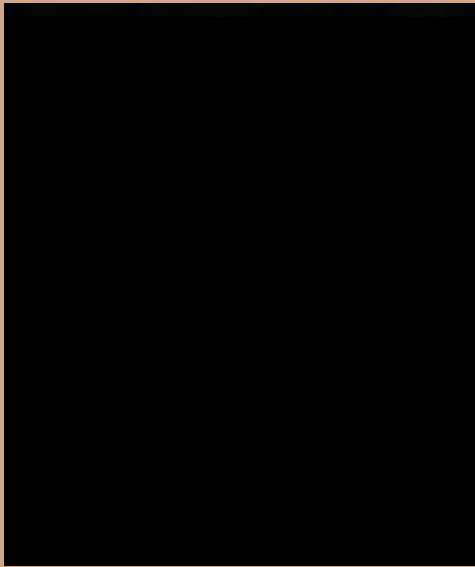
El seu repertori operístic abasta principalment els rols de Gualtiero (*Il pirata*), Elvino (*La sonnambula*) i Lord Arturo Talbo (*I puritani*) de Bellini; Nadir (*Les pêcheurs de perles*) de Bizet; Tonio (*La fille du régiment*), Fernando (*La favorite*), Nemorino (*L'elisir d'amore*), Ernesto (*Don Pasquale*) i Edgardo i Arturo (*Lucia di Lammermoor*) de Donizetti; Belmonte (*El rapte del serrall*) i Ferrando (*Così fan tutte*) de Mozart; comte de Libenskof (*Il viaggio a Reims*), Don Ramiro (*La Cenerentola*), Idreno (*Semiramide*), Comte Ory (*Le Comte Ory*) i Almaviva (*Il barbiere di Siviglia*) de Rossini, i duc de Màntua (*Rigoletto*) i Fenton (*Falstaff*) de Verdi.

Ha actuat a les sales de concerts i teatres d'òpera més prestigioses del món, com per exemple al Palacio de Bellas Artes de Ciutat de Mèxic; a les sales nord-americanes LA Opera (Los Angeles), Metropolitan Opera de Nova York, Harris Theater de Chicago, Kennedy Center de Washington; i a Europa al Kursaal Donostia, Teatro Arriaga Antzokia i Palacio Euskalduna de Bilbao, Auditorio Príncipe Felipe d'Oviedo, Palau de les Arts de València, Teatro Real i Auditorio Nacional de Madrid, Gran Teatre del Liceu a Barcelona, Palacio de Festivales de Santander, Opéra National a París, Royal Opera House i Wigmore Hall a Londres, Bayerische Staatsoper, Opernhaus de Zuric, Deutsche Oper de Berlín, Mozartwoche de Salzburg, Opéra de Montecarlo i al Festival Cesky Krumlov (Txèquia), entre d'altres.

El tenor ha col·laborat amb directors tan eminents com el traspassat Claudio Abbado, Marco Armiliato, Maurizio Benini, Bruno Campanella, Giuseppe Finzi, Daniele Gatti, Fabio Luisi, Zubin Mehta, Evelino Pidò i Franz Welser-Möst.

La seva discografia inclou tres títols en solitari per a Sony: *Recitales* (2014), un enregistrament en directe d'àries de Rossini, Scarlatti i Donizetti amb cançons dels mexicans Agustín Lara, María Grever i d'altres; *Serenata* (2015), recopilació de cançons de Lara i els seus compatriotes, i un àlbum de pop llatí titulat *Javier Camarena canta a Cri Cri* (2016). L'agost del 2018 Decca va publicar el seu esperat i aclamat àlbum *Contrabandista*, que presenta un repertori rarament cantat de Manuel García, així com obres de Rossini i Zingarelli, i és un projecte especial en cooperació amb Cecilia Bartoli.

Ángel Rodríguez, piano

D'origen cubà establert a Mèxic, el pianista i compositor va començar els estudis musicals als cinc anys. I posteriorment els va ampliar professionalment amb els mestres Gonzalo Gutiérrez (piano), Gonzalo Romeu (direcció d'orquestra) i Enrique Jaso (repertori vocal).

Amb una carrera de més de vint-i-cinc anys, ha estat pianista de figures destacades de la lírica internacional, com Ramón Vargas, Rolando Villazón, Javier Camarena, Joseph Calleja, Verónica Villarreal, Franco Vassallo, Ailyn Pérez, Alfredo Daza, Pretty Yende, Eglise Gutiérrez, Fernando de la Mora, Kate Lindsey, Rosario Andrade, Rebeca Olvera, Arturo Chacón, María Katzarava, Carlos Almaguer, Davinia Rodríguez i Josep Bros, entre d'altres, i ha visitat importants sales d'Europa, l'Àsia i Amèrica, com ara el Palacio de Bellas Artes de Mèxic, Teatro Real de Madrid, Termes de Caracal·la a Roma, Konzerthaus de Berlín, Kennedy Center de Washington, Harris Theater de Chicago, Opernhaus de Zuric i el prestigiós Rosenblatt Recitals a Londres.

Va acompanyar el tenor Rolando Villazón al documental *A mexican dream*, retransmès per l'Arts Channel. Va ser el pianista del tenor Luis Adrián, guanyador de La Voz México 2017, en el magnífic concert que va oferir davant de milers de persones a l'auditori Guelaguetza d'Oaxaca. Va participar a l'Exposició Universal de Xangai el 2010 i com a solista de l'Orquestra de Cambra del Kremlin a Moscou, i va tocar per als reis d'Espanya Juan Carlos I i Sofia.

Ha estat pianista de l'Ópera de Cuba i de l'Ópera de Bellas Artes de Mèxic, amb un repertori que depassa la norantena de títols i col·laborant amb estrelles de la categoria de Plácido Domingo, Luciano Pavarotti i Anna Netrebko, entre d'altres.

La seva producció discogràfica inclou dos discos amb el celebradíssim tenor Javier Camarena i un altre amb la mezzosoprano María Luisa Tamez.

Actualment imparteix docència a Mèxic mitjançant *masterclasses* i *clinics* d'interpretació i estil vocal, tot vinculat amb la seva tasca com a recitalista acompanyant de grans figures de l'òpera i la seva destacada faceta d'arranjador i productor musical.

És fundador i president del Colegio de Arte Vocal, l'única institució a Mèxic especialitzada i dedicada exclusivament a l'art del cant.

Palau Bach Fools & Lovers

DT 02.02.21

El clave ben temperat
(llibre I)

—Schaghajegh Nosrati,
piano

DJ 25.02.21

Suites per a llaüt
—Thomas Dunford, llaüt

DS 27.02.21 | DG, 28.02.21 – 11 h

Passió segons sant Mateu
—Centenari de l'estrena
amb l'Orfeó Català

DT 02.03.21

El clave ben temperat
(llibre II)

—Piotr Anderszewski,
piano

DL 22.03.21

Integral dels Concerts de
Brandenburg
—Café Zimmermann

DJ 25.03.21

Passió segons sant Mateu
—Ensemble Pygmalion
& Raphaël Pichon

DV 09.04.21

Passió segons sant Joan
—Monteverdi Choir,
English Baroque Soloists
& Gardiner

DJ 10.06.21

*Quadern d'Anna
Magdalena Bach*
—Carolyn Sampson
& Juan de la Rubia

DG 20.06.21

L'organista de la
Notre-Dame de París
—Olivier Latry, orgue

DV 02.07.21

L'art de la fuga
—Phantasm & Weiss

#LaMúsicaEnsOmpleDeVida

Confecciona el teu pack a mida i gaudeix del **15% de descompte**
(de 4 a 9 concerts) i del **20% de descompte** (a partir de 10 concerts).
Preus especials per a grups i packs a mida d'entrades. Consulta els
descomptes per a menors de 35 anys a www.palaumusica.cat/joves

Més informació a www.palaumusica.cat

Textos

Gaetano Donizetti (1797-1848)

“Je suis joyeux”, ària de Peppe de l’òpera *Deux hommes et une femme* (coneguda també com *Rita*)

Llibret de Gustave Vaëz (1812-1862)

Tra, la, la, la, la, la, la, la, la ...
Je suis joyeux comme un pinson,
Je suis heureux, je suis garçon. La, la!
Je suis joyeux, je suis heureux, je suis garçon.
Tra, la, la, la, la, la, la, la, la...
Estic feliç com un pinsà,
estic content, soc un noi. La, la!
Estic feliç, estic feliç, soc solter.

Que de maris voudraient, sur terre,
En paradis leur ménagère!
Moi, je suis veuf, sans que ma femme
Ait rendu l’âme. C’est bien plus neuf!
Quants marits de la terra voldrien
al paradís la seva mestressa!
Jo, soc vidu sense que la meva dona
hagi retut l’ànima. És molt més innovador!

Tra, la, la, la, la, la, la, la, la
Je suis joyeux comme un pinson, je suis garçon.
Tra, la, la, la, la, la, la, la, la...
Estic feliç com un pinsà, soc solter.

Je ne crois pas qu’une sirène,
A ses appas encor me prenne.
Petit poisson; lorsqu’il s’échappe,
plus ne s’attrappe a l’hameçon. Jamais.
No crec pas que una sirena,
em torni a enxampar amb els seus encants.
Un peixet, quan s’escapa,
ja no es torna a enganxar a l’ham. Mai.

Je suis joyeux comme un pinson,
Je suis heureux, je suis garçon.
Estic feliç com un pinsà,
estic content, soc solter.

“Com’è soave quest’ora di silenzio... Anch’io
provai...”, ària de Gennaro de l’òpera *Lucrezia
Borgia*

Llibret de Felice Romani (1788-1865)

Com’è soave quest’ora di silenzio
Al mio dolente cor: qui non ascolto
Umana voce, e sembra in dolce calma
Riposar la natura...
Ah! Non han posa le incertezze orrende
Che mi premono il petto - ove ne andasti
Gioja innocente dè miei giorni...
Como sogno sparisti più non torni.
*Què suau és aquesta hora de silenci
al meu cor sofrent: aquí no sento
cap veu humana, i la natura sembla
reposar en dolça calma...
Ah! No tenen repòs les horribles incerteses
que m’oprimeixen el pit... On ets,
joia innocent dels meus dies...
Vas desaparèixer com un somni i no has tornat.*

Anch'io provai le tenere
Smanie d'un puro amore,
Conobbi d'un puro il fèrvido
Desio di gloria onore,
E mi videa nell'anima
Di pace il bel seren...
Perderne la memòria
Mi fosse dato almen!
Da Mille dubbi lacero
Calma non ho nè speme,
Un affannoso palpito
Il enorme seuste e preme,
Mille funeste immagini
Mi colmano d'orro,
Almen bastrasse a accidermi
L'immenso mio dolor.
*També jo vaig gaudir
el frenesí d'un amor pur,
vaig conèixer la puresa d'un ardent
desig de honor i glòria.
i veia en la meua ànima
la serena bellesa de la pau...
Que almenys se'm permetés
perdre la memòria!
Patint milers de dubtes
no tinc calma ni esperança,
un batec afanyós
m'oprimeix l'enorme cor,
mil imatges funestes
m'omplen d'horror,
si almenys n'hi hagués prou per matar-me
el meu intens dolor.*

“E fia ver, tu mia sarai... Quando ti
stringerò...”, ària de Daniele de l'òpera *Betly*,
ossia *La capanna svizzera*

Llibret del propi compositor, basat en textos d'Eugène
Scribe (1791-1861), Anne-Honoré-Joseph
Duveyrier (1787-1865) i Johann Wolfgang von
Goethe (1749-1832)

E fia ver, tu mia sarai...
Mia per sempre... eternamente?
Non può il cor, non può la mente
Tanta gioia contener.
Ella è mia, sarà mia sposa,
Mia per sempre, eternamente!
Se crudel mi discacciasti,
Se versai di pianto un rio,
Ah! Tutto, o cara, tutto obbligo
Nel eccesso del piacer.
I serà veritat que seràs meva...
Meva per sempre... eternament?
No pot el cor, no pot la ment
contenir tanta joia.
Ella és meva, serà la meva muller,
meva per sempre, eternament!
Si cruel m'allunyares,
si vaig vessar un riu de llàgrimes,
ah! tot, estimada, tot ho oblidat
amb excés de plaer.

Quando ti stringerò
A questo amante cor,
Allor ioti dirò
Quanto penai finor...
Tu mi sarai mercè
Del lungo mio soffrir,
Viver vogli'ò con te, sí,
Con te vogli'ò morir!
Quan t'abracci
a aquest cor amant,
llavors et diré
quant he sofert fins ara...
Tu seràs la recompensa
del meu llarg patiment,
vull viure amb tu, sí,
amb tu vull morir!

Vincenzo De Crescenzo (1913-1987)

Rondine al nido – Oreneta al niu

Lletra de L. Sica, cançó napolitana

Sotto la gronda de la torre antica
Una rondine amica
Allo sbocciar del mandorlo è tornata.
*Sota la volada de l'antiga torre
una oreneta amiga
ha tornat al florir l'ametller.*

Ritorna tutti gli anni,
Sempre alla stessa data;
Monti e mare essa varca per tornar.
*Torna cada any
sempre a la mateixa data;
travessa mars i muntanyes per tornar.*

Solo amore
Quando fugge e va lontano
Speri invano
*Només l'amor
esperes en va
quan fuig i se'n va lluny,*

Ma non torna più,
Ne la penombra dolce della sera
Passa la primavera.
*però mai no torna.
A la dolça penombra del vespre
passa la primavera.*

Cinguettano le rondini nel volo,
Ebbre di luce e d'aria,
Ed io son triste e solo;
*Piulen les orenetes quan volen,
èbries de llum i aire,
i jo estic trist i sol;*

Monti e mare tu non varchi per tornar
Mia piccina,
Fosti tuta la mia vita;
Sei fuggita e non torni più.
*tu no creues muntanyes i mars per tornar.
Petita meva,
fores tota la meva vida;
fugires i no tornes més.*

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)

'A vucchella – La boqueta

Lletra de Gabriele D'Annunzio (1863-1938)

Sì, comm'a nu sciorillo
Tu tiene na vucchella,
Nu poco pocorillo,
Appassulatiella.
*Si, com una floreta
tens una boqueta
una mica, una miqueta
esblanqueïda.*

Meh, dammillo, dammillo,
-È comm'a na rusella-
Dammillo nu vasillo,
Dammillo, Cannetella!
*Per favor, dona'm, dona'm,
-i com una roseta-
fes-me un petonet,
fes-me'l, Cannetella!*

Dammillo e pigliatillo,
Nu vaso piccerillo
Comm 'a chesta vucchella,
*Fes-me'l i pren-ne un,
un petó petitet
com aquesta boqueta,*

Che pare na rosella
Nu poco pocorillo
Appassuliatella...
*que sembra una roseta
una mica, una miqueta
esblanqueïda...*

L'alba separa dalla luce l'ombra

Lletra de Gabriele D'Annunzio (1863-1938)

L'alba sepàra dalla luce l'ombra,
A la mia voluttà del mio desire.
O dolce stelle, è l'hora di morire,
Un più divino amor del ciel vi sgombra.

*L'alba separa la llum de l'ombra,
i el plaer del meu desig.
Oh dolces estrelles, és l'hora de morir,
un amor més diví us esborra del cel.*

Pupille ardenti, O voi senza ritorno,
Stelle tristi, spegnetevi incorrotte!
Morir debbo. Veder non voglio il giorno,
Per amor del mio sogno e della notte.

*Pupil·les ardents, oh vosaltres estrelles tristes
sense tornada, apagueu-vos incorruptes!
Haig de morir. No vull veure el dia
per amor al meu somni i a la nit.*

Chiudimi, O Notte, nel tuo sen materno,
Mentre la terra pallida s'irrorà.

Ma che dal sangue mio nasca l'aurora
E del sogno mio breve il sole eterno!

*Tanca'm, oh nit, en la teva sina materna,
mentre la rosada rega la terra pàl·lida.
Però que de la meva sang neixi l'aurora
i del meu breu somni el sol etern!*

Ernesto Tagliaferri (1889-1937) i Nicola Valente (1881-1946)

Passione

Lletra de Libero Bovio (1883-1942)

Cchiù luntana mme staje,
cchiù vicina te sento...
Chisà a chistu mumento
tu a che pienze...che faje!...
*Com més lluny siguis de mi,
més a prop et sento...
Qui sap, en aquest moment,
tu en què penses... què fas!*

Tu mm'hê miso 'int'e vvéne,
nu veleno ch'è doce...
Comme pesa 'sta croce
ca trascino pe' tel...
*M'has ficat a les venes,
un dolç verí...
Com el pes d'aquesta creu
que arrossego per tu!*

Te voglio...te penzo...te chiammo...
te veco...te sento...te sonno...
*T'estimo, et penso, et crido...
Et veig, et sento, et somio...*

E' n'anno,
- ce pienze ch'è n'anno -
ca st'uocchie nun ponno
cchiù pace truvá?...
*Fa un any
¿pots creure que fa un any
que aquests ulls no
han trobat la pau?*

Aggio fatto nu vuto
â Madonna d'a neve:
si mme passa 'sta freve,
oro e perle lle dó'...
*I camino, camino...
però no sé on anar...
I resto sempre ebri
sense mai beure vi...*

Aggio fatto nu vuto
â Madonna d"’a neve:
si mme passa ’sta freve,
oro e perle lle dó’...

Te voglio...ecc...
He fêt un vot
a la Mare de Déu de les Neus:
si se’m passa la febre
or i perles li daré...

T’estimo..., etc.

Jacinto Guerrero (1895-1951)

“Mujer de los negros ojos” d’*El huésped del sevillano*

Enrique Reoyo (?-1938) i Juan Ignacio Luca de Tena
(1897-1975)

Mujer de los negros ojos,
la de la trenza morena.
Mujer de los labios rojos
como la flor del amor.

Mujer de perfil gitano,
que tiene sangre agarena...
¡Mujer de cuerpo pagano,
eres llama, verso y flor!

Raquel, tras de ese muro prisionera,
mi amor de tu prisión viene a librarte.

¡Mujer, el que te dio su vida entera,
morir sabrá por ti para salvarte!

Alberto Domínguez (1906-1975)

Perfidia

Nadie comprende lo que sufro yo,
canto pues ya no puedo sollozar,
solo, temblando de ansiedad estoy,
todos me miran y se van.

Mujer, si puedes tú con Dios hablar
pregúntale si yo alguna vez te he dejado de adorar.
Y al mar, espejo de mi corazón,
las veces que me ha visto llorar
la perfidia de tu amor.

Tè he buscado donde quiera que yo voy
y no te puedo hallar;
para qué quiero tus besos si tus labios
no me quieren ya besar.

Y tú,
quién sabe por dónde andarás,
quién sabe qué aventuras tendrás,
qué lejos estás de mí.

José Alfredo Jiménez (1926-1973)

Medley

Paloma querida

Por el día que llegaste a mi vida,
Paloma querida, me puse a brindar
al sentirme un poquito tomado
pensando en tus labios, me dio por cantar.

Me sentí superior a cualquiera
y un puño de estrellas te quise bajar
y al mirar que ninguna alcanzaba
me dio tanta rabia que quise llorar.

Yo no sé lo que valga mi vida
pero yo te la vengo a entregar
yo no sé si tu amor la reciba
pero yo te la vengo a dejar.

Me encontraste en un negro camino
como un peregrino sin rumbo
ni fe y la luz de tus ojos divinos
cambiaron mi suerte por dicha y placer.

Desde entonces yo siento quererte
con todas las fuerzas que el alma me da
desde entonces Paloma querida
Mi pecho he cambiado por un Palomar.

Yo no sé lo que valga mi vida
pero yo te la vengo a entregar
yo no sé si tu amor la reciba
pero yo te la vengo a dejar.

Un mundo raro

Cuando te hablen de amor
y de ilusiones
y te ofrezcan un sol
y un cielo entero
si te acuerdas de mi
no me menciones
porque vas a sentir amor del bueno.

Y si quieren saber de tu pasado
es preciso decir una mentira,
di que vienes de allá
de un mundo raro
que no sabes llorar
que no entiendes de amor
y que nunca has amado.

Porque yo adonde voy
hablaré de tu amor
como un sueño dorado
y olvidando el rencor
no diré que tu adiós
me volvió desgraciado.

Y si quieren saber de mi pasado
es preciso decir otra mentira,
les diré que llegué
de un mundo raro
que no sé del dolor
que triunfé en el amor
y que nunca he llorado.

Porque yo adonde voy
hablaré de tu amor
como un sueño dorado
y olvidando el rencor
no diré que tu adiós
me volvió desgraciado.

Y si quieren saber de mi pasado
es preciso decir otra mentira,
les diré que llegué
de un mundo raro
que no sé del dolor
que triunfé en el amor
y que nunca he llorado.

Si nos dejan

Si nos dejan,
nos vamos a querer toda la vida.
Si nos dejan,
nos vamos a vivir a un mundo nuevo.

Yo creo podemos ver
el nuevo amanecer de un nuevo día,
yo pienso que tú y yo
podemos ser felices todavía.

També et pot interessar...

Palau Grans Veus
Piotr Beczala, tenor
—Àries d'òpera i cançons

Piotr Beczala, tenor
Pianista per determinar

Àries d'òpera i cançons

Dijous 13.05.21 — 20h
Sala de Concerts

Preus: de 40 a 80 euros

Palau Grans Veus / Vespres Barrocs al Palau /
Simfònics al Palau
Vivica Genaux & Vespres d'Arnadí
—La cort de Dresden

Vivica Genaux, mezzosoprano
Vespres d'Arnadí

Dani Espasa, clavecí i direcció

Obres de Hasse, Zelenka, Heinichen i Pissendel

Dimecres 19.05.21 — 20h
Sala de Concerts

Preus: de 18 a 56 euros

Palau Grans Veus
Philippe Jaroussky & Emöke Barath
—Storia di Orfeo

Si nos dejan, **Emöke Barath**, soprano
buscamos un rincón **Philippe Jaroussky**, contratenor
Si nos dejan, **Ensemble Artaserse**
hacemos con las nubes terciopelo,
Obres d'A. Sartorio, C. Monteverdi, B. Marini, L. Rossi, D.
y ahí juntitos los dos, **Castello i J. Rosenmüller**
será lo que soñamos.
Si nos dejan, **Diumenge, 27.06.21 — 20h**
te llevo de la mano, corazón, **Sala de Concerts**
y allí nos vamos. **Preus: de 20 a 100 euros**

Si nos dejan,
de todo lo demás nos olvidamos.

Si nos dejan.

Dipòsit legal: B 887-2021

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

